

[Knud Kristensen.]

sin Nytte, at de faar dette at vide, hvis de i det hele taget kan tage imod Fornuft paa dette Omraade.

I øvrigt skal jeg ikke udtale mig meget om Spørgsmaalet, jeg skal kun fremsætte et Par Ord overfor det ærede Medlem Hr. Bording, der talte paa Landarbejdernes Vegne, eller gav det Udseende deraf. Jeg vil sige til det ærede Medlem — det ærede Medlem maa ikke have Forstaaelsen deraf, jeg synes ellers ikke det var for tidligt, han fik det —, at det, der er i Vejen, er i og for sig ikke de Varepriser, man har indenfor Landbruget, men det paa Grund af Kronestigningen opstaaede Misforhold mellem de forskellige Priser. Visse indenlandske Priser er ikke gaaet ned i tilstrækkelig Grad, og det er klart, at dette forringer Landbrugets Rentabilitet og derfor Landbrugets Evne til at give Løn til dem, der arbejder i Landbruget enten som Lønarbejdere eller som selvstændige Arbejdere.

Dette Lovforslag er derfor aldeles ikke rettet mod Landarbejderne eller mod nogen Underklasse, det er rettet mod det, der er nævnt i Loven. Vi mener, at dette Fagforeningsvæsen, Organisationsvæsen og Aftalevæsen i det hele taget under de økonomiske Forhold, vi lever, har vist en Stivhed, som til en vis Grad er Aarsagen til, at der ikke kan komme det rette Forhold til Stede igen. Først naar det rette Forhold atter kommer til Stede, vil Landbruget igen være i Stand til at yde en Løn — baade til dem, der arbejder for egen Regning og Risiko, og dem, der er Lønarbejdere —, som staar i et rimeligt Forhold til de Tariffer, man paa andre Omraader opstiller paa Papiret, men som man ganske vist kun i meget ringe Udstrækning kan faa Arbejde til. Opretholdelsen af de eksisterende Forhold er i direkte Strid med Landarbejdernes Interesser, enten de arbejder for egen Regning eller Risiko eller som Lønarbejdere.

Det er blevet sagt, navnlig i Gaar, men ogsaa ved anden Behandling, at der af Lovforslagets Udtryk er givet mange forskellige Fortolkninger, ogsaa af Tilhængerne af Lovforslaget. Jeg kan ikke se, der er nogen Væsenforskel paa disse Forklaringer af Lovgivningsmagtens Me-

ning, men hvis der skulde kunne paavises en Gradsforskel, maa vi vel kunne blive enige om, at det, der er det afgørende, er, hvad det Flertal, som har indstillet Lovforslaget til Vedtagelse, har skrevet i Betænkningen og har sat sit Navn under, og som er tiltraadt af Ministeren.

Med disse Ord skal jeg endnu en Gang anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Bording: Den ærede Ordfører udtalte, at Lovforslaget ikke var vendt mod Landarbejderne. Alle maa jo dog vide, at Aarsagen til Lovforslagets Fremkomst var Konflikten mellem Landarbejderne og Landboerne i Kolindsund, og at de, der har rejst Kravet om Sagens Gennemførelse, er Landboforeningerne, Arbejdsgiverne i Landbruget. Det er derfor indlysende, at Lovforslaget er vendt imod Landarbejderne og deres Organisation, mod den Magt, Landarbejdernes Organisationer vil faa i Retning af at hæve Landarbejdernes Lønninger.

Naar det paastaas, at Landbruget ikke har Raad til at give mere i Løn — det er ikke, fordi det ikke ønsker at gøre det —, gør jeg opmærksom paa, at alle Landboernes Repræsentanter, der udtalte sig ved Nytaarstid, sagde, at Landbruget som Helhed var inde i en Opgangsperiode, og som bekendt har Landarbejdernes Lønninger — det ved ogsaa de Herrer — været faldende og har ikke i de sidste 10 — 15 Aar været lavere, end de er i Vinter. Det er derfor ganske urimeligt at gennemføre en Lov, der i sine Virkninger først og fremmest vil vende sig imod Landarbejdernes Organisation, og det i en Tid, hvor Arbejdsgiverne i Landbruget er inde i en Opgangsperiode, medens Landarbejdernes Løn er stærkt nedadgaende; det kan kun skabe Bitterhed og Had hos Landarbejderne, og der er ingen som helst Grund til, at vi, der ikke er Landarbejdere i Landbruget, skal være med til at fremkalde dette. Jeg vil derfor endnu en Gang for Landbrugets Arbejdsgiveres egen Skyld advare imod at gennemføre det foreliggende Lovforslag.

Trier: Det blev anført af den ærede Ordfører, at Domstolene i Betænkningen